

ליל שבת קודש פרשת וארא ה'תשס"ז

בליל שבת קודש בסעודה ראשונה דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ל"ח המדבר מתיקון הדיבור, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר (מוהרא"ש נ"י חזר בקיצור על נקודה אחת שבתורה זו של רביז"ל), אי אפשר לבוא לבחינת תפילין שהוא הדביקות, אלא שיעלה את הדיבור ויתקנהו, כי הדיבור הוא רוח פיו של הקדוש ברוך הוא, שהוא בחינת מלכות פה, וכשפוגמין בהדיבור, אז על ידי הפגם, נעשה מרוח פיו, רוח סערה, וזה בחינת (תהלים קמ"ח): "רוח סערה עושה דברו", שעושים ומתקנים את הדיבור, ומעלים אותו מבחינת רוח סערה, ורוח סערה הוזה, הוא מקטרג הגדול, שממנו באים כל הקטרוגים והנסיונות וכו', עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה עיקר דביקות אדם בהשם יתברך תלוי בהדיבור, אם משתמש בדיבורו לדבר דיבורים קדושים של תורה ותפילה, ומרבה בזה מדי יום ביומו בעקשנות גדולה, אזי סוף כל סוף, יזכה לדביקות נפלא בהשם יתברך, ולהרגיש אמתת מציאותו יתברך בכל איברי גופו, ובכל חלקי נשמתו, כי הדיבור יש לה כח עצום לדבק את מוחו של אדם בו יתברך, ולגרש ממנו כל מיני מחשבות חיצונות, ובפרט כשמרגיל עצמו לדבר דיבורי תפילה והתבודדות אל השם יתברך, היינו לפרש כל שיחתו לפני השם יתברך בתמימות ובפשיטות גמור, כאשר ידבר איש אל רעהו, והבן אל אביו, אזי זוכה לדביקות נפלא בו יתברך, עד שאי אפשר להפריד מוחו מן הדביקות כלל, כי הדיבור

יש לה כח להוציא את האדם מן המדריגות הכי נמוכות, ולהעלות אותו אל המדריגות הכי גבוהות, והוא כמו (כבא בתרא ע"ג:) ציפרתא דקאי עד קרסוליה במיא, צפור שעומד עד כרעיו במים, ורישיה מטית עד צית שמיא, שראשו מגיע עד רום השמים, שהוא הדיבור, שמרים את האדם מן המדריגה הכי נמוכה אל המדריגה הכי גבוה (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' י"א), מה שאין כן כשאדם מפקיר את דיבורו לדבר כל העולה על רוחו, ובפרט כשגם מדבר דיבורים אסורים של לשון הרע ורכילות רחמנא ליצלן, אזי הדיבור עושה רוח סערה במוחו, ועוקר את מוחו לגמרי מן הדביקות בו יתברך, ומרגיש כאילו רוח סערה בא ועוקר כל יישוב הדעת שיש בקרבו, ומבלבל את מוחו לגמרי, וזה אחר כך גורם לו כבידות הלב, שלבו נעשה כאבן, ואינו מרגיש שום חיות של הדביקות בו יתברך, וכל חייו מר ומרורים מאד, ולכן עיקר עבודת האדם לקדש דיבורי פיו בקדושה עליונה, ולהרבות מאד בדיבורי תורה ותפילה מדי יום ביומו בעקשנות גדולה, ואזי הדיבור יוציא אותו מכל הבלבולים שלו, וימשיך עליו הארה גדולה בדביקות הבורא יתברך שמו, אשרי הזוכה להגיע אל זה.

והנה יש לדעת, שכל גדולת וגבורת הצדיקים, איך שזכו להגיע אל מה שהגיעו, הכל היה בכח קדושת הדיבור, שקידשו וטיהרו דיבורי פיהם, עד שגירשו הרוח סערה ממוחם לגמרי, וזכו ליישוב הדעת נפלא בדביקות הבורא יתברך שמו, וכן אצל כל אחד ואחד, כפי שמייגע לקדש נקודת הצדיק שיש בקרבו, כן הוא ממשיך על עצמו מעלת הצדיקים ודביקות הבורא יתברך שמו, וכמו שכתוב (ישעיה ס') ועמך כולם צדיקים, שכל אחד מישראל יש בו נקודת הצדיק,

ולכן כל אחד יורש עולם הבא, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (סנהדרין ז:). כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא, שנאמר ועמך כולם צדיקים לעולם ירשו ארץ, אבל לא כולם שווים במדריגת הצדיק שלהם, ובחלקם לעולם הבא, רק כל אחד ואחד כפי יגיעתו וטרחתו בעבודת השם יתברך, כן זוכה לעולם הבא, וכמו שמסיים הפסוק, נצר מטעי מעשה ידי להתפאר, היינו כמו נטיעות שנוטעים באדמה, עיקר יופי גידולם הוא כפי שחורשים וזורעים אותם, ואחר כך משגיחים עליהם שלא יתקלקלו על ידי תולעים ושאר מפסידי השדה, כן הוא נשמות ישראל, שכל אחד כפי יגיעתו וטרחתו בעבודת ה', כן זוכה לצמוח לאילן יפה, ולתת פירות טובות ומתוקות, ובעיקר על ידי קדושת הדיבור הנ"ל, שהיא יסוד האדם, שעושה לו שרשים חזקים בדביקות הבורא יתברך שמו, שלא יבוא רוח סערה ויעקור את מוחו לגמרי חס ושלום, ולכן אשרי מי שזוכה לקדש דיבורי פיו תמיד, ולגרש הרוח סערה ממנו, כי אז יזכה ללב קדוש וטהור, ולעלות למדריגות גבוהות בדביקות הבורא יתברך שמו, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב (שמות ז) ויאמר ה' משה כנר לב פרעה מאן לשלח העם, ויש לומר שמרומז בפסוק זה דברי רביז"ל הנ"ל, כנר לב פרעה, מאיפוא בא ענין "כנר לב" שלב אדם נעשה כנר כאבן, ואינו מרגיש הדביקות בו יתברך, זה מחמת "פרעה" אותיות פ"ה ר"ע, שיש לו פה רע ומדבר דיבורים רעים ואסורים, וזה גורם לו כבידות הלב ועצבות ומרה שחורה, כי הרוח סערה של הדיבור, בא ועוקר את מוחו לגמרי מן

הדביקות בו יתברך, וגורם לב כבד לב ומרה שחורה, ומחמת זה "מאן לשלח העם", שאי אפשר לשלח את העם, המרמז על המדריגות הנמוכות, ולהוציא אותם מן גלותם המר, כי הדיבור מקלקל את מוחו עד שאינו רואה שום פתח לצאת מגלותו המר, מה שאין כן כשאדם מקדש דיבורי פיו, ותמיד מדבר דיבורים קדושים של תורה ותפילה, אזי זוכה לטהרת הלב, ויוצא מגלות הגוף והנפש לחירות עולם, והשם יתברך יזכינו לקדש דיבורי פיננו, ולהרבות מאד בכל עת בתורה ותפילה, עדי נזכה לעלות ולהתדבק בו יתברך בדביקות אמיתי ונצחי, אמן ואמן.

בוקר שבת קודש פרשת וארא ה'תשס"ז

בשבת קודש בבוקר, בעת קידושא רבא, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד בסיפורי מעשיות של רביז"ל במעשה מהז' בעטלירס דף תס"ג, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל מספר, והלכו העשירים הנ"ל אל אותו המדינה, וגם אני הלכתי עמהם, וגם בדרך הלזכר היו חיים גם כן כל אחד ואחד חיים טובים שלו, כי היו להם אוצרות כנ"ל, כשבאו סמוך להמדינה, התחיל להתקלקל גם אצלם הטעם ושאר הדברים, והרגישו כעצמם שנתקלקל אצלם, כי העשירים חשבו שיוכלו לחיות חיים טובים על ידי אוצרות הממון שלהם, וכדרך עשיר, שסומך על עשירותו לפדות אותו מכל צרה, אבל באמת אין בעשירות שום בטחון כלל, כי היום יש לאדם ממון ועשירות, ומחר אין לו,

וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (שבת קנ"א:) גלגל הוא שהוזר בעולם, הנה אדם ברום הגלגל, ויש לו כסף ועשירות, והנה הוא בתחתית הגלגל, ואין לו כלום, עיקר העשירות הוא רק עשירות הדעת, כשיודע בדעתו אמיתת מציאותו יתברך, ומכיר אלקותו יתברך, אזי הוא העשיר הכי גדול, וכן להיפוך, עיקר העניות אינו אלא מן הדעת, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (גדרים מ"א.) אין עני אלא מן הדעת, וכן אמרו (שם), דעת קנית מה חסרת, דעת לא קנית מה קנית, כי מי שאינו מכיר את השם יתברך בכל דרכיו, הוא האומלל הכי גדול, ולכן העשירים חשבו שיוכלו לחיות חיים טובים מן אוצרות הכסף שלהם, אבל מיד שבאו סמוך למדינה שהיה מקולקל במדות רעות ובתאוות רעות, גם אצלם התחיל להתקלקל המראה טעם וריח, כי אין כסף אדם יכול לפדותו מכל זה, אדרבה, מיד שיש לו תאוה אל הממון, הוא עלול ליכשל גם בשאר תאוות רעות, ולא יציל הכסף אותו ביום רעה כלל.

ואמרתי להם: אם עתה, שעדיין לא נכנסתם אצלם, כבר נתקלקל אצלכם הטעם וכו', ואיך יהיה אם תכנסו לשם? ומכל שכן איך תוכלו להושיע אותם, ולקחתי לחם שלי ומים שלי, ונתתי להם, והרגישו בלחם ומים שלי כל הטעמים, (וכל הריחות וכו'), ונתתקן מה שנתקלקל אצלם, כי עיקר החיים טובים נמצאים אצל הצדיק האמיתי הדבוק בו יתברך, כי הוא חי חיים טובים על ידי הלחם ומים שלו, ועל דרך שאמרו חכמינו הקדושים (אבות ו') פת במלח תאכל ומים במשורה תשתה וכו', אם אתה עושה כן, אשריך בעולם הזה, וטוב לך לעולם הבא, ומיד שטועמים מן הלחם ומים שלו, היינו מן התורה ותפילה שלו, ושומעים את דיבוריו הקדושים

המכניסים התעוררות והתחזקות עצומה בלב באדם, אזי נתתקנים כל החושים שלו, ויכול לטעום טעם של חיים טובים, והשם יתברך יזכינו להיות מקורבים אל צדיקים אמיתיים, ולקבל מהם סוד חיים טובים, עדי נזכה לחיות חיים טובים ונצחיים באמת מעתה ועד עולם אמן ואמן.

סעודה שלישית פרשת וארא ה'תשס"ז

בסעודה שלישית, סעודת רעווא דרעווין, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקומי מוהר"ן חלק ב' סי' נ"ב המדבר מן הקושיות שיש על הצדיקים, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר, מה שקשה קושיות על הצדיקים, זהו מוכרח להיות, כי הצדיקים מתדמים ליוצרים, כמוכא, וכמו שקשה קושיות על השם יתברך, כמו כן בהכרח שיהיה קשה קושיות על הצדיק, כי הוא מתדמה אליו יתברך: ובענין הקושיות שקשה על השם יתברך, מרגלא בפומיה לומר: אדרבא, כך ראוי להיות דייקא, שיהיו קושיות על השם יתברך, וכך נאה ויפה לו יתברך לפי גדולתו ורוממותו, כי מעוצם גדולתו ורוממותו, שהוא מרומם מאד מדעתנו, על כן בודאי אי אפשר שנביין ונשיג בשכלנו הנהגתו יתברך, ועל כן בהכרח שיהיו עליו יתברך קושיות, כי כך נאה ויפה להבורא יתברך, שיהיה מרומם ונשא מדעתנו, שעל ידי זה קשה הקושיות כנ"ל, ואם היה הנהגתו כפי חיוב דעתנו, אם כן היה, חס ושלום, דעתו כדעתנו, עד כאן לשון רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה רביז"ל מגלה לנו בתורה זו, שהקושיות שקשה לבני אדם על הצדיקים, הם נובעים מן הקושיות שקשה להם על דרכי השם יתברך, כי לרוב בני אדם קשה הרבה קושיות על הנהגותיו יתברך, וכל אחד מקשה קושיות אחרות, זה שואל למה עובר עליו כל כך הרבה צרות ויסורין, וזה שואל למה אין לו שידוך, וזה שואל למה אין לו ילדים, וזה שואל למה אין לו נחת מן הילדים, כל אחד כפי הצרות שלו, כן הוא שואל קושיות על הנהגות השם יתברך, והוא עבודה גדולה מאד להגיע אל זיכוך ובירור האמונה, שלא יהיה לו שום קושיא על הנהגותיו יתברך, רק יידע נאמנה, שצדיק ה' בכל דרכיו, וכל מה שהוא יתברך עושה, הכל בצדק ובמשפט, בחסד וברחמים, כי הוא יתברך רוצה רק את טובת האדם, וכל מה שעושה, הוא רק לתכלית טובת האדם, והנה כמו שקשה קושיות על השם יתברך, ואי אפשר להבין את דרכיו, כמו כן קשה קושיות על הצדיקים, ואי אפשר להבין את דרכם כלל, כי הצדיקים מתדמים ליוצרים, ומיהרו וקידשו בשר גופם כל כך, עד שנכללים בו יתברך לגמרי, ולכן כל מה שהם עושים, הכל נעשה בדביקות גמור אל השם יתברך, ואם כן בוודאי גם עליהם קשה קושיות, בדיוק כמו שקשה קושיות על השם יתברך, כי הם נכללים לגמרי בו יתברך.

והנה רביז"ל ממשיך להסביר, שבוודאי ראוי ויפה שיהיה קושיות על השם יתברך, כי אם היה אפשר להבין את דרכיו יתברך, אם כן היה דעתו כדעתינו חס ושלום, אבל מחמת שהוא יתברך מרומם מאד מדעתינו, לכן בוודאי יהיה הרבה קושיות על הנהגותיו יתברך, כי אי אפשר להבין ולהשיג

בשכלינו את הנהגותיו יתברך, ולכן דייקא מן הקושיות שיש לנו, אנחנו יכולין להבין את עוצם גדולתו יתברך, ואיך שאין אנחנו יכולים להבין דרכי הנהגותיו יתברך כלל, ולכן סיים רביז"ל ואמר (עי' שיחות הר"ן סי' כ"ד), אשרי מי שאין לו קושיות כלל, כי מיד שאדם רואה שיש לו קושיות, ראוי לו להתבונן, שכך נאה ויפה לו יתברך, שיהיה עליו קושיות, כי הוא מרומם ומנושא מאד מדעתינו, ואז שוב אין קשה שום קושיא כלל, כי אי אפשר להבין דרכיו יתברך, ולכן אשרי מי שזוכה להכנים בעצמו אמונה פשוטה וטהורה, ולדעת שאי אפשר להבין דרכיו יתברך כלל, ואז יחיה חיים טובים ואמיתיים בדביקות הבורא יתברך שמו, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב (שמות ו') וידבר אל משה ויאמר אליו אני ה', ופירש"י, דיבר אתו משפט על שהקשה לדבר ולומר למה הרעותה לעם הזה, והנה ראוי להבין, למה פתח הפסוק עם שם "אלהים" שהוא מדת הדין והגבורה, וסיים עם שם "הוי"ה" שהוא מדת החסד והרחמים, אבל על פי דברי רביז"ל הנ"ל מובן הענין מאד, כי השם יתברך גילה למשה רבינו את הסוד הנ"ל, שבוודאי יהיה קשה לו הרבה קושיות על הנהגותיו יתברך, וכך נאה ויפה לו יתברך, אבל עליו לדעת, שאפילו מה שנראה כאילו הוא מדת הדין והגבורה, באמת הכל רחמים וחסדים גמורים, שזהו וידבר אל משה, היינו מדת הדין והגבורה, ויאמר אליו אני הוי"ה, היינו שגילה לו, שבתוך הדין והגבורה יש חסד ורחמים, וזהו מה שפירש רש"י, שדיבר אתו משפט על "שהקשה" לדבר ולומר למה הרעותה לעם הזה, כי מיד שהקשה קושיא על הנהגותיו יתברך, גילה לו השם יתברך שכך ראוי ויפה שיהיה לו

קושיות על הנהגותיו יתברך, כי אי אפשר להבין דרכיו
יתברך כלל, אבל עליו לדעת שבתוך כל הדין והגבורה יש
חסד ורחמים, ואפילו שאי אפשר לנו להבין זאת, ראוי לנו
לסמוך על אמונה, ולדעת שצדיק ה' בכל דרכיו, והשם
יתברך יזכינו להגיע את זיכוך ובירור האמונה בתכלית, עד
שלא יהיה לנו שום קושיות כלל, ונזכה לעלות ולהכלל בו
יתברך לגמרי, מעתה ועד עולם אמן ואמן.

